

A Fővárosi Ítéltábla a Menyhárt Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Menyhárt Zsoltügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Nehéz-Posony Mártonügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 7. napján kelt 33.P.25.205/2016/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a felperes részéről Pf. 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a felperes képmáshoz és becsülethez fűződő személyiségi jogát sértette meg, valamint az alperesnek a sajnálkozását az elkövetett jogsértésért kell kifejeznie a felpereshez eljuttatott magánlevélben.

A másodfokú eljárással felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy 24.000 (Huszonnégyezer) forint, az alperest, hogy 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy ... napján a ... alcímű cikknél a felperest ábrázoló fényképet tett közzé, megsértette a felperes képmáshoz, annak felhasználásához és becsülethez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül magánlevélben fejezze ki sajnálkozását, és fizessen meg a felperesnek 500.000 forint sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 forint perköltséget, továbbá kötelezte a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg fejenként a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Állam javára 30.000-30.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdését, a 2:43. § d) és g) pontjait, a 2:48. § (1) bekezdését, továbbá a 2:51. § (1) bekezdését, valamint a 2:52. § (1) bekezdését.

Az alperes vitatására tekintettel elsődlegesen a felperes felismerhetőségét vizsgálta. Ezen tényre vonatkozóan tanúként kihallgatta **tanú1**, **tanú2**, valamint **tanú3**, akiknek a vallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes egyértelműen azonosítható a képfelvétel alapján. Kifejtette, hogy a Ptk. rendelkezései szerint tömegfelvétel felhasználásához nincs szükség az érintett hozzájárulására. Azonban amennyiben a tömegfelvételtől egy adott személy kiragadásra kerül, és ilyen módon történik a képfelvétel felhasználása, ahhoz szükséges az érintett beleegyezése, ugyanis az ilyen jellegű fénykép ténylegesen elveszíti a tömegfelvétel jellegét, az érintett egyediesítésére kerül sor. Az alperes nem rendelkezett a felperesi hozzájárulással a felhasználáshoz, ezért megsértette a felperes képmáshoz, illetve képmás felhasználásához fűződő személyiségi jogát. A fényképfelvétel alatt található felirat a felperes képével kontextusba helyezve, a kívülálló olvasó számára azt a látszatot kelti, hogy a szöveg és a kép olyképpen van kapcsolatban, mintha a felperes testsúlya is dominálna a cikkben, így a becsületsértő jellegét is megállapította.

A sérelemdíj mértékénél figyelembe vette, hogy a felperes képmását és a rá vonatkozó megjegyzést egy országosan olvasott és ismert honlapon tették közzé, továbbá, hogy ezen közlést más internetes portál is átvette, valamint a felperest a szűkebb ismeretségi körében is többen felismerték.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

Az alperes a fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetét utasítsa el, egyúttal kötelezze perköltség megfizetésére.

Álláspontja szerint minden esetben vizsgálni kell, hogy fennáll-e olyan ok, amely áttöri a képmás felhasználáshoz szükséges hozzájárulás megkövetelésének főszabályát, még akkor is, ha ezen okot a tételes bírói gyakorlat nem nevesíti. A felperest csak az ismerősei vélték felismerni a képről, a szélesebb olvasóközönség nem, számukra tökéletesen érdektelen mind a felperes személye, mind a képen szereplő személy. Ebből következik, hogy a perbeli ábrázolással nem következett be érdeksérelem, márpedig e szempontot mind a jogalkotó, mind a jogalkalmazó mérlegeli. Az elsőfokú ítéletben kifejtett logika mentén továbbra is jogsértőek lennének mindazok a képi ábrázolások, amelyeken az érintett szeme ki van takarva, holott az valójában beazonosíthatatlanná teszi a kép szereplőjét.

A szövegaláírás vonatkozásában az elsőfokú ítélet megalapozatlanul állítja, hogy a felirat a felperes képével kontextusba helyezve, a kívülálló olvasó számára azt a látszatot kelti, hogy a felperes testsúlya is dominálna a cikkben. Hogy mi kap hangsúlyt a cikkben, a felperes súlya-e, vagy sem, maga a cikk tartalma cáfolja, a sérelmezett szófordulatnak semmi köze sincs a felpereshez. Amennyiben esetlegesen mégis a felperesre vonatkozna a dagi szó használata, az akkor az sem lépné át a véleménynyilvánításnak a becsület védelme által lehetővé tett határát. A sérelemdíj összegét teljes mértékben vitatta.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a sérelemdíj összegét 1.000.000 forintra emelje fel, továbbá az alperest perköltségben marasztalja.

A sérelemdíj mértéke jelképes a következményekhez képest. Betegsége miatt jelentős súlytöbblettel kénytelen élni, az erre való utalás különösen érzékenyen érinti, az megalázó még abban az esetben

is, ha azt az alperes nem szándékosan tette. Országos hetilap honlapján jelent meg a sérelmezett fényképfelvétel és a közlés úgy, hogy az a későbbiekben is elérhető maradt, annak eltávolítására már sem az alperesnek, sem másnak nincs lehetősége.

A fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával egyetért. Személyét a tömegrendezvényen lévő többi embertől teljesen elkülönítve ábrázolták, és a szöveg a fényképpel kontextusba helyezve becsületsértő volt. A kép alapján azonosítható, olyan személyek is felismerték, akik egyébként alig ismerik, vagy olyan ismerősök, akikkel ritkán találkozik.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés nem megalapozott.

A nyilvános események jelenkori sajátossága, hogy az azokon történtek feldolgozása, a történések bemutatása során nemcsak tömegfelvételek, hanem a jelenlévőkről egyediesített képfelvételek is készülnek. A felperes olyan nyilvános rendezvényen vett részt, ahol számolnia kellett azzal, hogy róla képfelvétel készül, akár a többi résztvevőtől elkülönülő ábrázolási móddal is. Az ilyen, bárki számára látogatható rendezvényen való megjelenés egyúttal hozzájárulásnak is minősül a képmás felhasználáshoz. Ezen hallgatólagos beleegyezés azonban korlátozott, kizárólag az adott rendezvényről szóló tudósításra, az eseményen történtek feldolgozására vonatkozik. Az érintett ilyen jellegű beleegyezését semmi esetre sem lehet kiterjesztően értelmezni, az nem szolgálhat jogi alapul egy, a rendezvénytől független tartalom, a felperes megnyilvánulásától független véleménycikk illusztrálásához.

A felperes a fényképfelvételen egyértelműen felismerhető volt, erről nemcsak a tanúk nyilatkoztak, hanem az elsőfokú bíróság is ilyen megállapítást tett. A másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy a beazonosíthatóság megállapításához elegendő az is, ha egy szűk kör, az őt ismerő személyek tudják beazonosítani az érintettet.

Mindezek alapján helytállóan döntött az elsőfokú bíróság, mikor a jogsértést megállapította. A kialakult gyakorlatnak megfelelően a jogsértést megállapító rendelkezésnél nem indokolt annak megállapítása is, hogy az alperes a képmás felhasználásához fűződő felperesi személyiségi jogot is megsértette, e körben a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét pontosította.

A fényképfelvétel alatt található szöveg ténylegesen a felperes személyét, testi adottságait gúnyolta ki, az ilyen jellegű véleménynyilvánítást a felperes nem köteles tűrni, ezért megvalósult a becsület sérelme is. A cikkek címei, illetve alcímei önálló jelentéstartalommal is bírnak, az átlagolvasó nem minden esetben olvassa el a teljes írást, ezért a fellebbezés azon hivatkozása, hogy a cikk tartalma alapján a felperes vonatkozásában nincs becsületsértő jelentése a képaláírásnak, relevanciával nem bír.

Az alkalmazott másik, felróhatóságtól független szankció vonatkozásában a másodfokú bíróság a végrehajthatóság érdekében pontosította az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezését, ugyanis így válik egyértelművé, hogy az alperes kinek a részére és miért köteles elégtétel adására.

A sérelemdíj mértékét az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, e körben figyelemmel volt arra, hogy két személyiségi jogot is sértett az alperesi magatartás. A kialakult bírósági joggyakorlat alapján nem volt indokolt sem a sérelemdíj felemelése, sem annak leszállítása, ezért e körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság mindezek alapján az első fokon hozott ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a - fenti pontosításokkal - helybenhagyta.

A felperes csatlakozó fellebbezése és az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § és a 81. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a másodfokú perköltségüket a felek maguk viselik, és ennek megfelelően kötelesek viselni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett fellebbezési illetéket is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapján.

Budapest, 2018. március 13.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő